

QUINZENA INFORMA- TIVA

CEDOC
FONS
A. VILADOT

15 de Maig de 1974

Preu: 25 pessetes

- 1.- El Primer de maig (Acte al Seminari) . . . pàg. 3
- 2.- El Primer de maig a Torre Baró pàg. 4
- 3.- INFORME AL SR. CARDENAL SOBRE UN ACTE A
SANT ANDREU DE PALOMAR pàg. 6
- 4.- DRETS HUMANS I CONCORDAT pàg. 9
- 5.- PETICIÓ D'AMNISTIA PER "JUSTICIA I PAU" pàg. 10
- 6.- EL BON LLADRE DEL SEGLE XX pàg. 15
- 7.- INFORME SOBRE ELS MINUSVALIDS pàg. 19
- 8.- INFORME SOBRE LA SITUACIÓ DE L'INSTITUT DE VIC p. 21
- 9.- LA SELECTIVITAT A LA UNIVERSITAT pàg. 26
- 10.- REUNIÓ GENERAL D'UNIVERSITATS pàg. 28
- 11 i 12 - ALTRES DOCUMENTS QUE PODEN SERVIR PER
ESTUDIAR LA SITUACIÓ PRESENT. pàg. 32 i 34

(Butlletí d'informació interior. Material de
treball i d'estudi per a ús privat).

A VIADOT
FONS
CERVA

PRIMERO DE MAYO**Seminario** (IMPRESIONES DE ALGUNO DE LOS ASISTENTES)

Son de diversa índole las opiniones del acto que tuvo lugar en el Seminario con ocasión del Primero de Mayo. Unos dicen que estuvo bien planteado. Que resultó un poco largo. Los altavoces no funcionaban bien. El Obispo estaba con la gente aunque nervioso. Quizás lo peor fue el comportamiento de la gente que empezó a irse antes de la Eucaristía, sobre todo, cuando la chica estaba leyendo.

Otros dicen que no están de acuerdo con lo que se hizo, ya que no reflejó nada de lo que está pasando actualmente en Barcelona, por muy bien que se hablase. Que no está bien de hablar de las torturas y cesas que pasan en Chile y olvidarnos de lo que pasa en nuestro territorio.

Esquemáticamente el acto en el Seminario consistió: 1º en una explicación del por qué del Primero de Mayo. 2º Explicación de la situación actual en Chile. 3º Francia 4º Una problemática muy extensa sin concretar la situación de nuestro país. Aunque hay quien aclara que se habló de los despedidos del último mes en nuestro país con muchas cifras.

Todo ello hace que haya quien diga que el Movimiento Obrero Católico está tan mal que parece como si este movimiento no existiese. Que si han de continuar así vale más que se pasen a otro movimiento. Quizás se perdió la oportunidad de hacer escuchar al Dr. Jubany cosas fuertes, en lugar de endulzarlas porque él estaba allí.

Hay quien propone que todas estas opiniones al Movimiento de Obreros rogándoles que se presenten y nos digan el por qué lo prepararon así. Como réplica a los que se quejaban de que este acto no ha tenido ninguna repercusión y que la policía ni se acercó, dice también esta misma persona que quizás los que organizaron este acto están más comprometidos que nosotros y que la mayor parte han estado en la cárcel.

Otros actos - Montseny

Concretamente Aiguafreda; hubo una concentración de unas 3500 a 4000 estudiantes de COU. Cinco escuelas de EGB; algunas empresas. Por la tarde se hizo una exposición muy pequeña sobre el Primero de Mayo y seguidamente se entró en la problemática que tienen los trabajadores. En total habían unas 6000 personas. No tuvieron problemas con la policía.

CARTA DIRIGIDA POR UN GRUPO DE ASOCIACIONES AL
SR. ALCALDE DE BARCELONA

2

EXCMO. SR. ALCALDE DE BARCELONA:

Las entidades y asociaciones que suscriben se dirigen a V. E. a fin de exponer lo que sigue en relación con los graves incidentes producidos en el barrio de Torre Baró el uno de los corrientes:

- 1.- La "Asociación de padres y maestros de alumnos de la escuela Nacional Font dels Eucaliptus" organizó para Semana Santa una excursión al Castillo de Torre Baró, que no pudo efectuarse por las inclemencias del tiempo y que se decidió efectuar el primero de mayo, a la que asistieron unos 250 alumnos comprendidos entre los cuatro y doce años de edad, acompañados por unas veinte personas mayores, entre las cuales figuraban algunas madres.
- 2.- Al llegar al lugar elegido, antes citado, una dotación del 091, con un "jeep" de Policía Armada, intentaba, sin conseguirlo, retirar una bandera roja colocada en un poste de alta tensión.
- 3.- Las operaciones de la Fuerza Pública, a la que se añadió un coche de bomberos, sin lograr el fin apetecido despertaron la natural curiosidad en los chiquillos, que se agruparon en torno al poste de alta tensión dando muestras de gran animación.
- 4.- Al ser retirada la bandera, la policía se acercó al grupo de mayores que estaban al cuidado de los niños, procediendo a la detención inexplicable de alguno de ellos, como alguno de éstos se negaron a ser detenidos, la policía, pistola en mano, corrió entre los niños efectuando algunos disparos al aire y al suelo, cundiendo el pánico entre los chiquillos que se esparcieron entre la montaña. Parece ser que, a consecuencia de los disparos resultó muerto un perro que allí se encontraba.
- 5.- Las detenciones y máxime los disparos, dada la edad de los niños y el propio carácter de la excursión infantil no eran en absoluto precisos a ningún fin, y pudieron ocasionar desgracias irremediables. Lo que se ha producido ya es una grave conmoción y trauma entre los pequeños que recordaran siempre tan triste jornada.
- 6.- Al protestar el resto de los acompañantes fueron obligados, pistola en mano a retirarse.
- 7.- Junto con los hechos descritos se han producido la detención de tres personas, entre ellas la de Manuel Vital Volo (Presidente de la Asociación de Cabezas de Familia de Torre Baró y de la Asociación de Vecinos del Sector Vallbona-Torre Baró-Trinidad "Nueve Barrios") que

se había ofrecido a colaborar en la vigilancia de los niños, y que no era el responsable de esta excursión, se ha procedido a la apertura de diligencias que han sido remitidas al Juzgado de Orden Público.

- 8.- Las entidades que suscriben, se dirigen a la máxima autoridad Municipal a fin de que, por todos los medios a su alcance, se haga constatar la más enérgica protesta por la expresa actitud de la Fuerza Pública, con la exigencia de las responsabilidades a que hubiere lugar, a la vez que el inmediato sobrosoimiento de las diligencias instruidas contra las tres personas citadas.

Barcelona, mayo de 1.974

Declaración leída en las Parroquias del Sector Trinidad-Verdún-Torre Baró el domingo 5 de Mayo 1.974.

Ante los hechos acaecidos el día primero de mayo en las inmediaciones del "Castillo de Torre Baró", conocidos a través de la prensa local, los sacerdotes del Sector Trinidad-Verdún-Torre Baró, desde nuestra responsabilidad pastoral, creemos necesario manifestar:

1) Nuestra disconformidad por la desmedida actitud de las Fuerzas de Orden Público contra los padres y alumnos del Colegio "Font dels Eucaliptus", que se encontraban en el mencionado lugar; especialmente por el uso de armas de fuego y golpes ante los numerosos niños a quienes el espectáculo provocó el consiguiente pánico y conmoción.

2) Reprobamos también la detención de tres padres de familia -acompañantes. Por ello, esperamos que la Autoridad competente anule las diligencias judiciales ya iniciadas.

Parroquias de San José Obrero, San Sebastián, Sta. Magdalena, Sta. Engracia, Sta. Bernardeta, St. Lucas, San Tarsicio.

Sobre la intentada "Assemblea de reflexió cristiana entorn a la pena de mort", a l'església de Sant Andreu de Palomar (10 Maig 1974)

L'ACTE. Va ser iniciativa del "Grup Cristià de Promoció i Defensa dels Drets Humans", grup vinculat al Consell Pastoral de l'arxiprestat i creat per aquest a iniciativa del Vicari Episcopal, fa cosa d'un any. La preparació concreta va anar a càrrec d'una comissió integrada per l'esmentat grup i alguns col.laboradors eventuais, pertanyents a altres entitats del barri (Casal Catòlic, Associació de Veïns, etc.). L'ocasió pròxima va ser la condemna a mort d'un delinqüent comú, el Sr. Sanjulià, acusat de donar mort a una persona en un robatori fet a Sta. Coloma de Gramanet: va semblar que per tractar-se d'un condemnat comú i no polític l'assemblea prendria un caire més serè i seria acceptable a molta més gent, rebaixant així (sense excloure-la) la dimensió política del problema. L'acte va ser anunciat de diverses maneres: de viva veu, a les homilies i fulls parroquials, i per mitjà d'unes octavetes en multicopista repartides privadament.

CONDUCTA DE LA POLICIA. Poc abans de l'acte van ocupar la plaça i van bloquejar totes les entrades, en nombre potser de 200 (tenien els cavalls preparats, sembla, uns carrers més enllà). Sembla que dos inspectors van demanar d'entrevistar-me, pocs minuts abans de començar. Jo havia donat ordres de que "no hi era per a ningú", a fi de poder acabar d'escriure la meua intervenció a l'acte. Van prohibir l'entrada a la gent que anava al Despatx Parroquial per a les seves gestions, i a tots els qui volien entrar a la rectoria (Mn. Joaquim Vinardell no va poder entrar i li van registrar tot el que portava). En obrir la porta del temple, a les 9 en punt, un grup d'inspectors de la Social van bloquejar l'entrada i ens van dir que l'acte era il.legal, que estava prohibit per l'autoritat governativa i que no es podia fer. Vam demanar (Mn. Ignasi Pujadas i jo) que ens ensenyessin l'ordre escrita, i no ho van fer. Vam respondre que l'ordre verbal d'un inspector no ens valia (tenim altres petites experiències de que de vegades excedeixen verbalment les ordres escrites). Ens van dir que fins i tot el Bisbe auxiliar ja sabia que estava prohibit l'acte (deixant entendre que hi estava d'acord). Vam contestar que les ordres del Bisbe no ens arribaven a través dels inspectors. En obrir les portes van copar-les entre tots (uns 12). Vaig indicar a la poca gent que era fora i em podia sentir que l'acte s'anava a fer, que podien passar, i que l'obstrucció de la policia era una intimidació abusiva i injusta. Resposta d'un funcionari "También es ilegal el acto que van a hacer". Cada persona que entrava era interrogada, se li feia ensenyar el carnet d'indentitat, i a més havia de donar verbalment totes les dades (i algunes altres, de vegades, com "Donde trabaja? Cómo se llama su marido?", etc.) Eren 5 controlant i esmerçaven

de dos a cinc minuts per persones. A través del lent filtre entraren al cap d'una hora 300 persones, amb molta por però amb la sensació d'haver fet un bon acte de coratge. Mentre anaven entrant vam decidir amb Mn. Pujadas trucar al Dr. Guix per a informar-lo (no el vam localitzar, potser per tenir el seu número mal apuntat) i un notari (que ja havia d'assistir a l'assemblea) perquè prenguéssin acte del procediment emprat per la policia per a obstaculitzar l'entrada de la gent al temple (era ja massa tard, i al fi vam decidir que no calia que vinguéssin). Seguíem intentant dir a la gent que entrés sense por, si volien fer-ho, ja que era simplement un control i una coacció il·legals i abusives. La gent, a dins, passava el temps esperant i cantant cants religiosos (tots ells del cantoral de la Missa Dominical) i triant els més adients ("Un home mor en mi...", "Fe no és somniar...", "Dona'ns lliber-tat"... etc.). En vista de que era ja una hora tard, gairebé l'hora d'haver acabat, i de que l'entrada dels qui encara esperaven duraria una altra hora, vaig decidir suspendre l'acte (de fet el donem per ajornat per a una altra ocasió). També el vaig suspendre per un altre motiu: la tensió era una mica forta i l'actitud de l'autoritat també, i semblava oportú que no hi hagués acte a fi que no fos perseguible ja que no hi hauria "cos del delictes" (ni reunió il·legal, ni repar-timent de fulls, ni intervencions verbals incriminables). L'acte estava preparat en forma de diverses ponències breus (aspectes psicològics, ambientals, mèdics i penitenciaris del condemnat; aspectes jurídics de la pena de mort; la pena capital com arma de repressió política; i punt de vista teològic-moral sobre la pena de mort) acompanyades de cants, lectures i estudi de documents.

DETENCIÓ I INTERROGATORIS. Un col·laborador de l'acte va ser detingut quan portava còpies a l'església d'un dels documents que s'anava a estudiar. Era una simple llista de les detencions polítiques realitzades els darrers mesos (informació tretada de la premsa i donada a ella per la mateixa policia): contingut perfectament legal i publicable, i que només s'havia de repartir a l'interior del temple als cristians assistents, i que de fet no es va repartir. Per a interessar-nos a favor del xicot (casat i amb fills), Mn. Pujadas i jo vam anar a la Jefatura Superior. Després de negar-se a rebre'ns diverses vegades, davant la nostra insistència ens van permetre de fer una declaració voluntària i espontània en favor del detingut i en aclariment dels extrems esmentats. Després, però, van voler fer-nos a cada ú un llarg interrogatori sobre l'acte, els seus responsables, contingut, etc. Mn. Pujadas (érem interrogats separatament) va contestar adequadament totes les preguntes. Jo vaig decidir no fer-ho, i vaig donar a cada pregunta la resposta següent, que s'anava anotant a l'acta cada vegada: "Responde que por tratarse de una declaración voluntaria y espontánea, no cree procedente responderle momento sin haber recabado previamente consejo y autorización del Arzobispo, sin que excluya hacerlo en su debido momento y ocasión". Per aquest sistema, en canvi, vaig poder assabentar-me del contingut de l'informe de la policia, que és relativament correcte però amb alguns detalls falsos. Diu, per exemple, que jo vaig negar-me a cancel·lar l'acte (al principi), que vaig dir a la gent que l'actitud de control era abusiva i intimidatòria il·legalment, (etc., i és cert. Però diu que l'actitud de la gent era despectiva envers la policia, que fumaven a l'església, que seien a la respatllera dels bancs (!) i que en un moment els de dins van intentar irrompre massivament damunt dels fun-

cionaris que bloquejaven l'entrada: tot això és fals. El que va fer la gent és girar-se espontàniament cap a l'entrada i cantar els cants de cara a la policia i a la plaça. Potser que dues persones, en un moment determinat, i degut al nerviosisme i a la lentitud en començar, es posessin a fumar. No hi havia actitud despectiva sinó més aviat temor. Havíem intentat assegurar als inspectors que l'acte seria pacífic i serè, que podíem fer-lo per tractar-se de moral cristiana, que el Bisbe auxiliar (assabentat de l'opinió de l'autoritat) no ens havia fet cancel·lar l'acte, raó per la qual comptàvem amb el seu coneixement i assentiment tàcit, etc.

EL NOSTRE ANALISI. Reflexionant sobre els fets en sembla clar que, com ens han recomanat els Vicaris Episcopals de la Zona, Mn. Carrera i Mn. Hortet, el Consell Pastoral de l'arxiprestat ha de centrar el seu estudi i la seva acció sobre els problemes humans del Sector. Creiem que és molt positiu analitzar a la llum de la fe un tema com el de la pena de mort, que ha preocupat tant la gent des del fet Puig Antich i ara amb en Sanjulian. Veiem que l'església és el lloc més adequat per a fer aquests actes, donades les circumstàncies. Veiem que únicament l'autoritat eclesiàstica pot judicar de l'oportunitat del fet i de la validesa del seu contingut. Ens sembla per tant abusiva la pretensió d'impedir un acte així per la violència (el control excessiu era una forma indirecta de fer impossible l'acte, com així va succeir), il·legal de controlar i pressionar en contra els fidels que volen entrar al temple, i violatori de les normes concordades bloquejar les entrades (Despatx parroquial, pati posterior, i rectoria) sense autorització judicial i episcopal. Creuríem oportú, a criteri de V., que es publicués un aclariment per part de persona o entitat de nivell episcopal, a fi d'orientar a la gent que ha quedat confosa. Creiem també que l'acte no pot deixar de celebrar-se en alguna ocasió pròxima, ja que veiem que la única forma de mantenir la vigència dels drets de l'Església i dels ciutadans (o al menys una de les millors) és exercitar-los incansablement i fins als límits màxims.

Signat: Josep Camps

Ecónom

El "Grup Cristià de Promoció i defensa dels Drets Humans de Barcelona, sensible a tot allò que pot lesionar els drets de les persones o de les associacions, i convençut que el fet concordatari al nostre país pot contradir alguns d'aquests drets humans que corresponen a tots els ciutadans, vol manifestar davant l'opinió pública el seu pensament sobre la qüestió. No pretèn, doncs, reivindicar cap situació especial pels cristians, car està convençut que aquests no han de demanar més drets que els que són propis de qualsevol ciutadà, sigui cristià o no ho sigui.

1. El Concordat afecta la societat civil amb raons d'Església i afecta l'Església amb raons d'Estat. Considerem que queda menystingut el dret dels ciutadans a tenir una societat civil pluralista i sense discriminacions institucionalitzades, i a trobar la imatge d'una Església totalment fidel al seu projecte evangèlic.
2. El Concordat té repercussions sobre la convivència tant cívica com eclesial; amb tot, la seva elaboració segueix un procediment autoritari, sense el funcionament dels mecanismes que intervenen per a generar les lleis. Considerem que l'estipulació del Concordat no respecta el dret dels ciutadans a participar, per mitjà de les institucions pertinents, en la creació de les normes legals que han de regular la seva convivència.
3. El Concordat recolza sobre un pacte que situa l'Església com una potència entre les altres potències, i la torna poderosa i la fa defensora més aviat dels seus interessos institucionals que dels drets de les persones. Considerem que queda estafat el dret de tot home a veure una Església no identificable amb cap poder d'aquest món.
4. Les relacions concordatàries fan possible que l'Estat apunti les seves decisions en raons religioses, i que l'Església recorri al poder temporal de cara a aconseguir els seus objectius. Considerem que queda menystingut el dret dels ciutadans a no sofrir coaccions de cap tipus en qüestions que són de lliure opció.
5. El Concordat engendra situacions de privilegi per a l'Església i per als seus membres sobre tot per als més destacats. Considerem que queda lesionat el dret elemental que tenen tots els homes a ser iguals davant la llei.
6. El Concordat preveu unes aportacions econòmiques, directes i indirectes, a l'Església, que provenen de tots els membres de la societat civil. Considerem que no es veu respectat el dret del ciutadà a decidir la seva col.laboració econòmica a les causes que poden tenir relació positiva o negativa amb la consciència.
7. El Concordat vigent, articula la intervenció estatal en el nomenament dels representants jeràrquics de l'Església. Considerem que queda conculcat el dret civil a la llibertat religiosa i, concretament, el dret irrenunciable del poble de Déu a la seva llibertat més elemental.
8. El Concordat, en l'ordenament sobre l'ensenyament religiós en les escoles i sobre l'atenció religiosa dels soldats, sembla que fa dependre la responsabilitat pastoral de l'Església, dels organismes estatals d'ensenyament i dels organismes militars o eclesiàstics-militars. Considerem que resulta lesionat el dret a veure la missió de l'Església exercida per les seves comunitats i no per l'auxili del braç secular.
9. El Concordat preveu per a l'Església determinats àmbits de llibertat d'associació, de reunió i d'expressió, àmbits d'altra banda molt limitats a la resta dels ciutadans. Considerem que l'acceptació d'un tractament discriminatori per part de l'Església, esdevé una greu dificultat en l'assoliment per a tots els ciutadans d'aquests drets irrenunciabls.

Amb tot això, el grup "Cristià de Promoció i defensa dels Drets Humans", al mateix temps que proclama que siguin reconeguts i respectats els drets humans en tots els ciutadans, denuncia les contradiccions que tot Concordat entre l'Església i l'Estat pot generar al nostre país, i així ho ha comunicat als bisbes.

D'altra banda, oferim aquest document com a base de reflexió, que permeti desvetllar la participació i l'acció de tots aquells que es sentin afectats per aquesta realitat.

BARCELONA, 11 de maig de 1974

ASSUMPTE:

Invitació a sol·licitar del Cardenal President de la Conferència Episcopal de l'Estat Espanyol que formuli petició d'amnistia.

1.

- 1.1. - El Secretariat "Iustitia et Pax" de l'Arxidiòcesi de Barcelona, promou la present acció pro-amnistia, ja aquest efecte, fa seva la iniciativa que, en l'àmbit de l'Estat espanyol, ha tingut la "COMISION NACIONAL - JUSTICIA Y PAZ", vinculada a la Comissió Episcopal d'Apostolat Social en connexió amb la Comissió Pontifícia "Justitia et Pax".
- 1.2. - L'actual acció la promou el Secretariat dins l'àmplia i tradicional activitat que, amb caràcter permanent, s'està realitzant a Catalunya en favor de l'amnistia. El Secretariat, doncs, se suma al sentiment popular i a la intervenció pluralista essencial a tot allò que estigui relacionat amb la petició d'amnistia.
- 1.3. - El President de la "Comisión Nacional Justicia y Paz" va informar oportunament a l'executiu de la Comissió Pontifícia del projecte d'acció pro-amnistia. Aquest Executiu va veure amb bons ulls la iniciativa i va estimular-ne la realització perquè entrava dins les finalitats de "justitia et Pax" i de l'esperit de l'Any Sant. També n'han estat informats prèviament el President de la Conferència Episcopal d'Apostolat Social i el Comitè de l'Any Sant dins l'àmbit de l'Estat espanyol i que presideix el nostre estimat Cardenal Dr. Jubany.

2.

- 2.1. - La fórmula específica d'acció és la recollida seriosament controlada, de firmes posades al peu d'una carta adreçada al Cardenal President de la Conferència Episcopal de l'Estat espanyol.
- 2.2. - Acompanyem un model de carta. Cada exemplar anirà numerat i segellat amb finalitat autenticadora.

3.

Les normes per a la recollida de firmes són les següents:

- a) Només seran vàlides les firmes recollides als folis segellats.
- b) Caldrà firmar amb el nom i el cognom i a sota hom posarà el número de carnet d'identitat, ja que d'aquesta manera resulta més seriosa i responsable la petició. Certament que presenta la contrapartida que molts sentien temor a posar per escrit aquesta referència per les conseqüències que poguessin seguir-se'n, però cal advertir que els folis firmats només seran coneguts pel President de la Conferència Episcopal.

- c) A cada un dels folis s'hi recolliran 15 firmes.
- d) Convé que a cada zona hom unifiqui l'acció sota la responsabilitat d'un grup que haurà de tenir caràcter obert i pluralista pel fet - que hi estiguin presents els més diversos sectors que estiguin disposats a participar en aquesta tasca.
- e) Aquesta acció de recollida de firmes per a la petició d'amnistia dirigida al President de la Conferència Episcopal té un caràcter legal. Convé, doncs, prendre les precaucions adients per tal d'evitar qualsevol manera de portar a la pràctica aquesta acció que pogués menar a considerar-la il.legal, cosa que, aleshores, podria servir de pretext per a impedir que sigui realitzada la petició en les condicions previstes.
- f) Aspirem al fet que la petició tingui un caràcter popular perquè estigui recolzada en firmes de persones de tota classe i condició, sense cap mena de discriminació.
- g) Preguem que els folis firmats siguin lliurats directament a mà, al Secretariat, o a l'equip coordinador.

4.

A fi que l'acció pro-amnistia sigui realitzada amb la màxima informació acompanyem dos documents que poden servir de base per a orientació dels responsables de Parròquies, Comunitats, Col.legis, Associacions i altres Organitzacions que, sense discriminació de cap mena vulguin portar a bon terme la recollida de firmes.

Document A: Amb el títol ANY SANT, ANY DE L'AMNISTIA, que el Grup Crisià de Defensa i Promoció dels Drets Humans remetrà a la Conferència Episcopal catalana.

Document B: El text, en l'original castellà, del concepte d'Amnistia establert per la "Comisión Nacional Justicia y Paz" i inclosa a la seva circular general sobre l'acció pro-amnistia. En aquesta ocasió hem cregut innecessari de fer-ne la traducció al català i de facilitar, d'aquesta manera, la rapidesa d'impressió a fi de difondre com més aviat millor la present comunicació.

Confiem que aquesta acció pro-amnistia serà adoptada i feta seva per la més àmplia base popular i per la totalitat dels organismes, sense discriminació, en activitat pluralista de convergència, essent el Secretariat de Justícia i Pau, en activitat de suplència, un instrument o vehicle al servei de tota la societat a Catalunya.

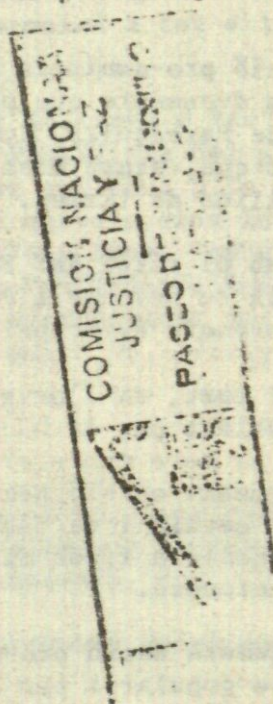
EXCMO. Y RVDMO. SR. D. VICENTE ENRIQUE TARANCON

PRESIDENTE DE LA CONFERENCIA EPISCOPAL ESPAÑOLA

Respetado señor Cardenal:

Los que suscribimos esta carta somos conscientes de que la auténtica reconciliación humana, que la Iglesia propugna como uno de los aspectos esenciales de este Año Santo, exige una superación de las causas de división y enfrentamiento entre los hombres, sean cuales sean sus opiniones y creencias. Por ello, anhelamos vivamente que, por mediación de V.Emilia, como Presidente de la Conferencia Episcopal, se obtenga del Jefe del Estado una amnistía general para los exiliados y los presos o sancionados por hechos de intencionalidad política o de objeción de conciencia. Añadiéndose a ello la necesidad de conseguir "un efectivo reconocimiento jurídico de los derechos humanos de reunión, asociación y expresión, así como los de las minorías étnicas existentes en nuestro país", según las orientaciones del pensamiento cristiano y los textos jurídicos internacionales suscritos por el Gobierno español.

Anticipadamente le agradecemos, señor Cardenal, la generosa acogida que sabemos tendrá este escrito y el apoyo que prestará a esta petición.

2.- Amnistía

La palabra amnistía viene de la voz griega amnesia, que significa olvido. Tradicionalmente es la concesión graciosa que hace el poder constituido, y por la que se extinguen totalmente las responsabilidades penales pendientes. En la historia del mundo se ha usado con generosidad, y como medida previa para conseguir nuevas bases políticas de convivencia en los distintos países, al perdonarse con ella los actos de los que en otro tiempo fueron considerados enemigos.

El artículo 112 del Código Penal Español dice que la responsabilidad penal se extingue entre otras causas por la amnistía, afirmando textualmente: "la cual extingue por completo la pena y todos sus efectos".

En España esa facultad de gracia solo puede ser concedida por el Jefe del Estado, sin que desde el final de la guerra civil se haya concedido vez alguna. Teóricamente las responsabilidades políticas derivadas de dicha guerra han prescrito a los 30 años, aunque ésta prescripción difícilmente alcanza a gran número de exiliados políticos por estimarse que, con posterioridad al final de la guerra, han podido proseguir sus actividades políticas. Las únicas personas que tuvieron la seguridad de que la prescripción les alcanzaba fueron las escondidas en lugares recónditos desde el final de la guerra, como se supo por la prensa en el año 1969 refiriéndose a las personas que habían salido de esos lugares.

De muy antiguo se concedió la amnistía. Trasíbulo en Roma, y después el Senado la concedieron; y durante la República y el Imperio se conocen casos de "restitutio in integris" y de "generalis abolitio". Eso ocurrió en la Edad Media, sobre todo a partir del siglo XI. Modernamente en Francia se conocen las "Cartas de abolición general". En España en la Edad Moderna está el caso de los Comuneros amnistiados en gran parte por Carlos I. Felipe IV y Felipe V amnistiaron a los catalanes; Fernando VII a los liberales, y en tiempo de Isabel II lo fueron los carlistas y más tarde los sublevados cubanos. Hoy todos los códigos recogen la amnistía.

Desde el final de la guerra civil se han concedido en España los siguientes indultos parciales:

- 9 de octubre de 1945
- 17 de julio de 1947
- 9 de diciembre de 1949
- 1 de mayo de 1952, por el Congreso Eucarístico
- 26 de julio de 1954, por el Año Mariano y el Jacobeo
- 31 de octubre de 1958, por la coronación del Papa Juan XXIII
- 11 de octubre de 1961, por lo XXV aniversario de la exaltación del Caudillo a la Jefatura del Estado.
- 24 de junio de 1963, por la elevación al pontificado de Pablo VI
- 1 de abril de 1964, por los XXV años de paz
- 22 de julio de 1965, por el Año Jubilar Compostelano
- 23 de setiembre de 1971, por el XXXV aniversario de la exaltación del Caudillo a la Jefatura del Estado.

Con fecha 10 de Noviembre de 1966 se dictó un decreto concediendo un indulto total de las sanciones derivadas de la legislación especial de responsabilidades políticas, si bien la mayoría de las disposiciones especiales que ponían estas actividades políticas, disposiciones aprobadas durante la guerra y la inmediata posguerra, se han incluido en epígrafos y artículos del Código Penal común y del Código de Justicia Militar, lo que ha hecho sostener a veces que en nuestro país no existen delitos ni presos políticos, puesto que estos delitos están incluidos en el Código Penal Común.

A lo largo del último año se han concedido amnistías políticas en los siguientes países: Grecia, República Democrática Alemana, Chipre, Egipto, Túnez, Sudán, Pakistán, Argentina, etc.

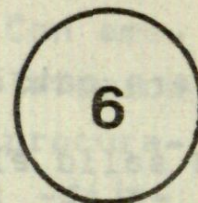
La población, que padece detención o prisión por motivos de índole política, puede oscilar últimamente entre unas 500 y 1.000 personas, si bien no quiere decir que sea solo ese el número de los presos políticos durante el año, ya que esa cifra se refiere únicamente al número de detenidos o presos coincidentes en un momento determinado.

Los órganos encargados de juzgar los llamados delitos de opinión, son los Juzgados y el Tribunal de Orden Público, que solo en el año 1973 incoó más de 2.000 sumarios, pudiéndose calcular que se procesa a un término medio de 4 personas en cada uno de ellos haría un total de más de 8.000 personas procesadas por actividades políticas en el T.O.P. durante ese año (tengase en cuenta que solo en el sumario conocido por el de la Iglesia de María Mediana de Barcelona de Noviembre último se procesaron a 111 personas) si a los anteriores añadimos el número de procesados por la Jurisdicción Militar, a los menores de 17 años que pasan al Tribunal Tutelar de Menores y a los centenares de personas que sufren arresto por impago de las multas gubernativas en aplicación de la Ley de Orden Público podremos comprender, que, sin exageración alguna, probablemente unas 10.000 personas se vieron sancionadas en el pasado año por actividades de tipo político. De seguir el ritmo actual, los Juzgados de Orden Público incoarán probablemente este año 2.400 sumarios, y la aplicación de la Ley de Orden Público, que permite imponer multas de elevada cuantía, de las que puede derivarse el correspondiente arresto en caso de impago, no hace sino crecer, según los datos que pueden ser estimados. Si a todo esto añadimos el problema de los despidos, sanciones laborales, pérdidas de matrícula o expulsiones de la Universidad, denegaciones de certificados de buena conducta o de pasaporte, tendremos una visión estimativa de la represión, legal hoy por hoy, de las actividades de opinión en nuestro país.

Se hace difícil poder calcular el número exacto de personas reprimidas por ejercitar algunos derechos fundamentales de la persona que son lícitos en cualquier país democrático: asociación, reunión, expresión, manifestación, huelga, etc., al no hacer públicos los datos oficiales existentes totales, pero se podrían calcular en unas tres cuartas partes del total de las personas implicadas por actividades políticas.

Una amnistía sería insuficiente, sin un cambio de la legislación penal de las actividades de intencionalidad política y hechos de objeción de conciencia; pero no cabe duda que la concesión de esta amnistía sería un primer paso para crear un mayor clima de convivencia, y terminaría con la tensión existente y a la que han aludido claramente los Obispos de Sevilla al finalizar el año 1973. Esta amnistía colaborará muy positivamente a crear los pasos para llegar a "un efectivo reconocimiento jurídico de los derechos humanos de reunión, asociación y expresión, así como los de las minorías étnicas existentes en nuestro país" (Obispos de Cataluña)

Es humano y cristiano que, con ocasión del Año Santo, se conceda la amnistía por este tipo de delitos en los que se han incurrido por no haber llegado todavía a esta estructura jurídica pedida por estos obispos en un país que es oficialmente católico.

"EL BUEN LADRON DEL SIGLO XX"

"Sabemos que hemos pasado de la muerte
a la vida, porque amamos a los hermanos"
(1 Jo 8, 14)

Así sintetizaría la muerte de Heinz Chez: murió
amando.

Me llamaron de la Prisión Provincial de Tarragona para que atendiera religiosamente, en caso de ser requerido, a Heinz Chez, que iba a ser ejecutado al día siguiente. Eran las 9,30 de la noche del 1 de marzo de 1974.

En la cárcel, un funcionario me indicó que le parecía que el reo pertenecía a la Iglesia Evangélica. Fui a buscar al pastor de esta Iglesia. Lo dejó todo y se vino conmigo a la prisión.

Aunque indicó Heinz por un funcionario que, de momento, no requería nuestra asistencia religiosa, pero que sí aceptaba nuestra compañía. Pasamos, pues, donde él estaba: serían las 12 de la noche.

Estuvimos jugando con él y otros funcionarios al parchís. Fue mi compañero de juego. Sus fichas azules, color de cielo, las mías, verdes, de esperanza... Ganamos todas las partidas, menos una...

Entre partida y partida charlábamos de todo. Le pregunté sobre sus creencias religiosas. Me dijo

que era católico y que sus padres, también.....

Allí salió el que había perdido a sus padres a los cinco años, desaparecidos cuando la guerra. Llevado a centros donde se concentraban centenaras de niños abandonados. La dureza de algunos de esos centros, donde castigos fuertes por travesuras infantiles eran ley... El recuerdo luminoso de su primera comunión a los once años. Monaguillo con las características traastadas de haberse el vino de las vinajeras...

En su trotar por el mundo, las ciudades que más le gustaron: Montecarlo, por sus diversiones, Roma, por sus obras de arte y monumentos...

Manifestó públicamente creer en Dios y en Jesucristo nuestro Salvador. Conocía bien su vida....

Los funcionarios de la cárcel se desvivían - esta es la palabra -, derrochando afectos y atenciones. La más mínima insinuación de Enrique era satisfecha puntualmente: cigarrillos, vino, cerveza, coñac, café, pastas... Lo aceptaba con muestras de agradecimiento...

Serían como las 3, se le avisó que estaba el abogado defensor y el decano del Colegio de Abogados. Los recibió cordialmente. Una ola de esperanza invadió aquel recinto: a lo mejor, sonaba el teléfono con la llamada liberadora... Ellos, los abogados, estarían trabajando, hasta el final.

Amanecía, levantó la cabeza a la luz que se filtraba por las rejas de la ventana. "Tal vez - dijo - será para mí el último amanecer"... "¿Cómo es que no tocan hoy a diana?". "Es por respeto a ti". Una sonrisa de agradecimiento iluminó su rostro. "Cuanta gente se está hoy preocupando por mí".....

Eran las 8. Entró el jefe de servicio. Con emoción reprimida le indicó que la llamada telefónica esperada no sonaba. Que, si era creyente, procurara arreglar sus asuntos con Dios. "También -dijo- me tocó comunicárselo a mi padre, antes de una operación que le costó la vida. Con el mismo afecto se lo indico a usted". Habló con claridad y convicción...

Queda solo con Enrique... Cristo Eucaristía, que nos había acompañado durante las doce horas en la cajita dorada, junto a nosotros, iluminó su alma, como en el día de su primera comunión: "El Cuerpo de Cristo guarde tu alma para la vida eterna". La Unción de los Enfermos le infundió fuerza para comprender el valor del sufrimiento y de la muerte. Mirando el crucifijo, regalo de mi madre el día de mi primera misa, lo cogió entre sus manos para besarlo: "El murid sin amigos, yo, en cambio, muero rodeado de ellos".

"Enrique, prométeme que te acordarás de mí cuando estés en el Reino". Un abrazo y un beso fue la respuesta.

El pastor evangelista también entró. Le sugirió que confiara en Jesucristo y oró, en voz alta, por él. Había, en medio del dolor, serenidad y paz...

Eran las 9. Se le anunció la pronta ejecución. Se despidió de los funcionarios y les pidió perdón, por si en algo les había molestado, durante su estancia en la cárcel. Estos, a su vez, estrecharon la mano indicándole que estaban contentos de su comportamiento. "Sí, -dijo-, pero tarde".

"¿Quieres que comuniquemos a alguien algún deseo, alguna voluntad...?"

"No, no tengo a nadie en el mundo. Den mis pocas

cosas al compañero portugués que, creo, es el mas necesitado de la cárcel".

Le ofrecieron el último pitillo y un poco de co-Mac, que aceptó con muestras de agradecimiento. Nos dimos, nuevamente, un abrazo...

Le esposaron, sin que opusiera la menor resistencia. Prefería que no le taparan la cara, quería vernos, pero, al fin, aceptó. Así, con la caratapa, me besó. "Hasta pronto, Enrique, no me olvides".

Con el crucifijo entre sus manos, abrazado a mí, le acompañamos al lugar de la ejecución: "garrote vil". Ni por todo el oro del mundo aceptaría presenciar tan trágico momento...

Una caja pobre, sin pulir, sin cruz, recogió el cuerpo exánime de mi querido amigo Enrique. El jefe de servicio colocó dentro de la caja el crucifijo de mi madre...

Acompañado del pastor evangelista le recé un responso. Más tarde, celebraría la misa en sufragio de su alma.....

HEINZ CHEZ, de treinta y tres años, murió el 2 de marzo de 1974, AMANDO Y PERDONANDO.

!Descanse en paz!

Juan de la C. BADELL, S.I.

NOTA: Al narrar la edificante muerte de Heinz Chez de ninguna manera pretendo justificar los atropellos que pudo cometer durante su vida.

Cristo, cuando dijo al buen ladrón: "Hoy mismo estarás conmigo en el Paraíso", está claro que no pretendió elabar sus fechorías sino su amor y arrepentimiento que mostró en la cruz.

De "El Correo Catalán, 12-13 abril, 74"

La persona que ens ha parlat és un professor de l'ANIC (Asociación Nacional de Inválidos Civiles) i del qual ja en teníem notícies per anteriors informacions.

Actualment l'han tret del col·legi, tal com ens van informar, per dir les coses clares. Els pares de les criatures estaven molt contents d'ell ja que ensenyava molt bé i estimava els seus alumnes, tenint en compte com eren. Però malgrat tot això, li han dit que a causa de la nova organització del col·legi no hi podrà treballar més. D.H. ha dirigit una carta a varis Ministres i personalitats i quasi tots li han contestat.

En resum la carta diu:

Exposen els problemes dels minusvàlids: uns tenen les vides adequades; els altres, per ser incurables, els treuen de l'hospital i els tornen a casa seva. Demanen que una part dels blocs de cases estiguin adequats per ells. A continuació els parlen d'un cas concret (del qual ens parlen). Es veu que no tenia contracte de treball.

Pel que es veu, hi ha uns 900.000 minusvàlids a Espanya i són tractats com una cosa a part. Ell va haver de fer el batxillerat i tots els estudis lliure perquè no hi ha escoles que vulguin persones que vagin amb cadira de rodes. En el col·legi on treballava el van treure perquè no tenia cap títol. Diu que sobre això hi ha molt a parlar, ja que hi ha una Llei que diu que qui tingui un defecte físic (inclús si aquest és com la manca d'un dit), ja no pot ser mestre.

Encara està en l'hospital gràcies a la carta de D.H. Però a la dreta del seu llit hi ha un senyor de més de 50 anys que no té preparació professional i que dintre de 30 dies el donaran d'alta. Només té una subvenció de 1.500' - Ptes. al mes.

Com, diguem-ne anècdota, ens explica que una vegada va anar al cine i que no el van deixar entrar baix el pretext que estava prohibit que hi hagués gent en els passadissos. Assessorat que l'únic que havia de fer per entrar en el cine era pagar l'entrada i que si no l'admetien ho podia denunciar, així ho va fer. Va anar a la policia la qual li va confirmar que sí que els podia denunciar; començaren a fer-lo anar de comissaria en comissaria fins que va anar a parar a l'Organisme Governamental corresponent el qual li va dir que, efectivament, hi havia una llei que prohibia que hi hagués gent als passadissos. Ell ens ho explica per demostrar-nos que aquí quan s'estira un fil s'acaba sempre en un Ministeri.

En el camp laboral, només els que tenen una certa cultura, tenen una mica de facilitat. Se li pregunta que com és que hi ha tant "boom" amb els subnormals i ells estan al marge. Diu que hi ha varies associacions que treballen per a ells però que cada una va pel seu cantó, i això fa que es dispersin les forces.

A Sant Cugat, per exemple, han fet un col·legi i ell hi va anar a demanar treball. Li ho varen negar perquè si els nens, varen dir, tinguessin un mestre com ell es traumatitzarien, però la realitat és molt diferent. Per norma general, si la gent normal veu a un minusvàlid que ha estat capaç d'anar cap endavant, això els estimula a avançar.

Ell creu molt interessant que dins de D.H. es creés un grup que s'ocupés d'això. No hi ha cap problema, i a més ja hi ha un grup de 4 o 5 persones que estan interessades en aquest problema.

Quant a les subvencions de la Seguretat Social per accident de treball la cosa va, més o menys així: És molt diferent si l'accident el tens al carrer o en l'empresa. Si tens un fill subnormal et donen 1.500' - Ptes. al mes que molts pares el fan servir per pagar els terminis del televisor. Els únics que no tenen problemes, en el sentit econòmic, són els grans minusvàlids que cobren el 150% del sou.

Ell voldria aconseguir una beca d'estudis per emportar-se un psicòleg, un sociòleg i un tècnic cap a Holanda, Suecia, etc. per veure les meravelles que es fan en aquests països a favor dels minusvàlids i així després actuar a Espanya. Diu que nosaltres tenim un aventatje sobre d'ells, ja que no hem d'inventar-nos res sinó que només hem de copiar-los.

Els actes repressius del Sr. Lázaro, Director de l'Institut de Vic han arribat a la seva màxima intensitat durant els darrers dies.

Recordem que, durant les manifestacions del dia 14 de febrer de 1972, el Sr. Lázaro va cridar a la Guàrdia Civil a què vingués a l'Institut, produint-se enfrontaments durant els quals alguns estudiants van ser durament colpejats per les forces d'ordre públic. El mes d'abril de l'any passat 1973, hi va haver un dia de no-assistència a classe en senyal de protesta per la mort de l'obrer de la tèrmica de Sant Adrià del Besós; també en aquesta ocasió el Director va fer pujar la Guàrdia Civil a l'Institut.

Aquest curs, l'inici de les seves activitats repressives va començar el mes de setembre. Durant les vagues dels PNN del darrer curs, els professors de l'Institut s'havien destacat per la seva gran combativitat, enfrontant-se en tot moment amb el Director que els perjudicava i atacava en tot el què li era possible. El Sr. Lázaro els hi va garantir durant l'estiu que se'ls hi renovaria el contracte de treball. Finalment els professors, astorats davant l'amabilitat tan poc corrent del Director es presentaren a la Delegació el 6 de setembre. Allí se'ls hi va notificar que quedaven exclosos de l'Institut. A més també els hi van dir que el Sr. Lázaro n'estava assabentat des del mes de juliol. A la Delegació van quedar sorpresos de què el Director no ho hagués notificat abans als professors, ja que així se li havia encarregat.

Posteriorment es va saber que l'informe del Director sobre els 16 professors on se'ls qualificava "d'ineptes" i "incompetents" era la causa de l'exclusió. En canvi, altres professors, coneguts pel seu baix nivell pedagògic, per les seves idees conservadores i per la seva adhesió al Sr. Lázaro restaven a l'Institut.

La protesta general dels estudiants es va exterioritzar en un full de denúncia dels fets. El Sr. L. : professor de F.E.N. i membre de la B.P.S. va fer una denúncia per "propaganda il·legal". Malgrat que es van realitzar diverses gestions, no es van trobar els responsables de la publicació.

El primer dia del curs 73 - 74, la direcció va notificar als alumnes del nocturn de què hi haurien classes els dissabtes de 7 a 9 del vespre, tot al·legant un baix rendiment dels alumnes durant el darrer curs, baix rendiment del què solament n'és responsable la direcció. Al mateix temps anuncia mesures de disciplina pels que no assisteixin a classe els dissabtes.

Durant tot el curs, el Director ha estat boicotejant i provant d'impedir totes les iniciatives de l'Associació de Pares d'Alumnes, desacreditant-la públicament, negant el dret de reunió a l'Institut, etc.

A l'Institut hi funcionaven uns grups d'Activitats Culturals, que organitzaven cicles de cinema, teatre, conferències, viatges de fi de curs. A més es publicava una revista de l'Institut. Aquestes iniciatives, que estaven recolzades oficialment pel Director, eren obstaculitzades per ell mateix, quan li convenia. De tothom es coneguda la rígida censura que exercia sobre la revista de l'Institut. Als claustres de professors el Sr. Lázaro hi assisteix únicament per atacar, desconcertar, desacreditar i conèixer els professors que no li són adictes.

El començ d'una altre sèrie d'actes repressius que ara han arribat a la seva culminació van ser el dissabte dia 2 de març d'enguany, en què es produí l'execució de Salvador Puig Antich. Al nocturn, els alumnes no van fer classe i es van passar el vespre discutint a les aules sobre la pena de mort, sobre Puig Antich i sobre la repressió. Allà va sortir la proposta general de què la pel·lícula que s'havia de projectar aquell vespre a l'Institut sigui sospesa en senyal de dol i de protesta per l'assassinat. Al assabentar-se'n, el Sr. Lázaro obliga a què es projecti la dita pel·lícula, sota l'amenaça de suspendre les Activitats Culturals.

L'indignació popular per l'assassinat és tant gran a Vic, que té lloc una manifestació popular el dia 6 de març al vespre, a la que hi assisteixen unes tres centes persones. La policia armada primer, i la guàrdia civil després carreguen durant per tal de dissoldre la concentració. En tot moment els manifestants

tants han rebut mostres actives de solidaritat per part ciutadana, en especial, al produir-se les detencions.

Hi hagueren alguns detinguts. Van ser portats a Comissaria, on un d'ells, de 19 anys, fou emmanillat a un radiador i apallissat per dos P.M., també va rebre algunes "patades". Simultàniament a la manifestació, una Comissió Cívica, formada per 22 persones, representants de tots els estaments ciutadans van lliurar un document al Sr. Bisbe de Vic, expressant-li la repulsa per l'execució de Puig Antich, la solidaritat amb el Dr. Añoveros i demanant l'abolició de la pena de mort.

Els quatre detinguts durant la manifestació son V.T. de 19 anys, M.R. de 16 anys, J.A. de 16 anys i V.S. de 18 anys, tots ells estudiants al nocturn de l'Institut. Un cop han declarat a la caserna, son portat als sotanos del Jutjat on passen la nit. Van ser maltractats de paraula pel guardià i la seva esposa. L'endemà decraren davant del Jutge. Després els posen en llibertat. L'assistència dels alumnes de l'Institut és tan massiva que no es poden donar les classes. El Director, molt enfadat, fa col·locar una redícua nota a la cartelera de l'Institut, el dia següent dels fets:

"Ante el progresivo aumento de faltas de asistencia, que culminaron ayer día 6 con la inasistencia total, la Dirección de este Instituto, se ve en la obligación de restablecer el orden y la normalidad académica. Confiando en la buena fe y el interés de todos los alumnos, que se ven perjudicados por la acción de una minoría insensata de provocadores, que perjudican a todos, la Dirección suspende las clases y cierra este Instituto hasta el lunes día 11. Asimismo, convoca a los siguientes actos:

- Consejo de disciplina. En donde se discutirán las medidas coactivas para asegurar el orden.
- Claustro de profesores. En donde se acordarán y confirmarán estas medidas.
- Reunión de delegados. En donde les serán notificadas las medidas tomadas.

Sr. Lázaro."

L'endemà el claute de professors va decidir com a sanció mínima col·lectiva, la suspensió de les Activitats Culturals. El Sr. Lázaro pretenia, com a sanció, retirar la matrícula a tots els alumnes absents de classe el dia 6, o en tot cas, volia expulsar i expedientar a un grup d'estudiants com a sospitosos d'haver promogut els desordres. Davant la ferma postura dels professors, el Director es va veure obligat a transigir. No es conformà, però, ja que ell mateix va entregar a la Guàrdia Civil una llista de noms i fotos d'alumnes que, ja és coneguda. A més van ser expulsats del centre 64 alumnes pel fet de tenir una tercera part de faltes en alguna assignatura, 10 d'ells van ser readmesos.

Durant la manifestació, certs professors addictes al Director estaven observant amb la fi de poder identificar a algú manifestant. Sembla que alguns d'aquests observadors van donar informacions falses contra alguns alumnes.

Malgrat les promeses que havien fet l'Alcalde i el Jutge de que als detinguts no els hi passaria res, el dia 16 de març tres dels detinguts reberen un requeriment del T.O.P. per anar a declarar el dia 28. Tots tres són acusats de "desórdenes públicos" i "gritos subversivos". El Jutge els hi posà una fiança de 30.000 pessetes a cadascun. Es declaren insolvents i no la paguen.

El 24 de març a Vic es publicà un full de denúncia i contra la repressió.

El dijous sant arriba una circular de la Direcció General de Extensión del Ministerio de Educación prohibint l'accés a qualsevol centre d'ensenyament del país als detinguts V.S. i M.R. fins després del judici. Això, quasi és segur, que s'ha produït per pressions que s'han fet des de l'Institut de Vic. És clar, que ho ha promogut tot el Director a fi d'escarmentar el moviment creixent de protesta.

El dia 20 d'abril és detingut a Vic F.C. de 18 anys, que havia estat detingut dos anys enrera quan estudiava a l'Institut. Al van portar tot seguit a Via Lletana de Barcelona, on

hi va passar 72 hores. Després va ingressar a la Presó Model. El mateix vespre de la dita detenció la Guàrdia Civil vigilava la sortida dels alumnes del nocturn.

A més, el Director ha anunciat que hi hauran exàmens globals arbitraris, a part de les evaluacions.

Vic, 3 de maig de 1973

LA SELECTIVITAT A LA UNIVERSITAT

Vivim uns moments en els quals els problemes de l'educació adquireixen cada cop més una gran importància. Són, avui, motiu de reflexió i de preocupació per a totes les persones i grups interessats en la situació del nostre poble, en el futur del nostre país. Problemes que van des de la gratuïtat de l'ensenyament, fins a les proves de selectivitat tot passant pels problemes laborals dels ensenyants.

Potser avui dia el centre de la nostra preocupació, és el projecte de Llei de la Selectivitat que el govern preten imposar. El projecte planteja establir més proves de Selectivitat a l'entrada de la Universitat. A què respon això? Quin sentit té? A qui convé?

Segons el ministre cal adaptar-se a les possibilitats que la Universitat ofereix avui i per tant davant el creixent nombre d'estudiants que pretenen l'accés a ella, la solució que es proposa és la pura i simple restricció.

La solució no pensem que hagi de passar per aquí. Davant la justa aspiració del poble a l'ensenyament superior, davant les deleroses necessitats, de metges, llicenciats, etc. que el nostre país té (sobretot si es vol anar a una investigació autònoma i no depenent de l'estranger, si es volen les places hospitalàries mínimes que recomana la O.M.S., etc.) la solució no és per barrar el pas, per frustrar a milers d'estudiants, sinó per incrementar el pressupost en matèria educativa, per crear noves universitats, per pagar millor als professors (evitant el "pluriempleo", quan no l'emigració anomenada "fuga de cervells").

Per altra banda el caràcter mateix de les proves. És que no són de fiar els professors d'institut? És que tenen les mateixes oportunitats als que disposen de tot el dia per estudiar i poden anar a classes particulars i els que no? És que no hi haurà cap tipus de discriminació ideològica i política mitjançant les proves?

Però en tot cas inclús per la gent que pensa que aquests arguments no són prou vàlids cal plantejar una darrera qüestió: el mètode d'elaboració d'aquestes "solucions". No hi ha hagut cap mena de consulta als sectors afectats, no s'ha tingut en compte l'opinió d'estudiants, de professors, de pares de família, etc.

Avui, com s'ha dit al començament, la magnitud dels problemes de l'ensenyament desborden inclús el seu marc estricte. Es tracta d'una qüestió social de primera importància; les solucions que es prenguin només poden donar-se mitjançant el més ampli debat -debat lliure i sense restriccions- de tots els sectors afectats.

Avui és imprescindible si hom vol avançar en la solució real del problema universitari, del problema de l'ensenyament, que es doni la veu als interessats, que aquests puguin expressar lliure i democràticament la seva opinió. O això, o l'agreujament dels problemes serà progressiu donant peu a actituds crispades i violentes que a cap solució poden portar i que a ningú conscient pot interessar.

En el marc d'aquesta situació s'ha celebrat una Reunió General d'Universitats en la que hi assistiren representants de setze centres universitaris (Barcelona, Bilbao, Sant Sebastià, Santander, Santiago, Valladolid, Salamanca, Girona, Lleida, Saragossa, Ciutat de Palma, Madrid, Granada, València, Sevilla, Málaga). En ella es va acordar un programa comú per a tots els estudiants on es recullen les seves principals aspiracions i els seus rebuigs. Alhora s'acordà obrir una setmana de debat (1 al 8 de Maig) entorn als problemes de l'ensenyament. Finalment exigir la retirada del projecte de Llei de Selectivitat i la consulta democràtica als sectors afectats, recomanant en cas negatiu la vaga de tots els sectors de l'ensenyament pel dia 9 de Maig.

Se han reunido estudiantes de las Universidades de Barcelona (Autónoma, Central, Politécnica), Bilbao, Granada, Madrid (Autónoma, Complutense y Politécnica), Salamanca, Santiago, Sevilla, Valencia, Valladolid y Zaragoza; de las delegaciones universitarias de Lérida, Huelva, Palma de Mallorca, San Sebastián y Santander, y del colegio universitario de Gerona, constituyéndose en Reunión General de Universidades:

En ella hubo distintos niveles de representatividad, desde representantes estudiantiles elegidos en asambleas, hasta organizaciones unitarias del movimiento estudiantil. Alguna delegación asumió como observa? dor. Realizada la discusión se aprobó el siguiente comunicado:

COMUNICADO

DE LA

REUNION GENERAL DE UNIVERSIDADES

Se ha celebrado la reunión en el marco de una situación política realmente importante. Las últimas actuaciones del Gobierno Arias, desde el asesinato de Salvador Puig hasta las subidas de precios, ponen aún más, si cabe, a la orden del día el problema de la liquidación de la Dictadura y de la conquista de las libertades políticas. Tarea fundamental a plantearse desde la Universidad.

Sin duda alguna, el problema de la Universidad y de la enseñanza en general, adquiere, día a día mayor importancia. Hoy, la problemática de la enseñanza se nos plantea como cuestión social

de primera magnitud y como punto de referencia y definición, para todas las fuerzas y sectores interesados en hallar una salida acorde a las necesidades del pueblo y del país.

En este contexto pasamos a analizar la actual situación en la Universidad, con la intención de trazar una perspectiva de lucha. Tiene lugar esta R.G.U. en un momento de luchas concretas en muchos distritos, contra la política educativa ministerial, contra algunos aspectos de la selectividad, de la degradación de la enseñanza, de la represión y tras una movilización general en respuesta al asesinato de Puig Antich.

importante paso adelante para el movimiento estudiantil en muchos distritos. Cabe, así mismo, destacar el incremento reciente de movilización en muchos sectores de la enseñanza, especialmente Magisterio y Enseñanza Media.

Tiene, pues, especial importancia esta R.G.U., como instrumento de coordinación e iniciativa.

La situación señalada requiere y hace acuciante que el movimiento estudiantil se dote de una clara perspectiva de avance. Perspectiva que le permita imponer sus propias soluciones, situarse en terreno más favorable para crecer y desarrollarse, incidiendo mejor en la situación política del país. Se trata, en definitiva, de que el movimiento estudiantil pase a ser un movimiento ofensivo, vanguardia en la lucha por la solución de la problemática de la educación, capacitado para obtener victorias y atraerse alia-

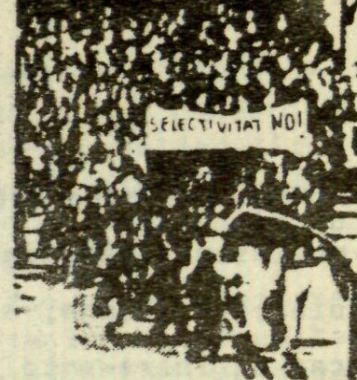
dos. Un movimiento, en suma, capaz de plantearse la lucha contra la Dictadura a partir de su problemática específica.

¿Cómo se concreta esta realidad? Hoy, ya han aparecido, en los diversos distritos, un conjunto de objetivos que, sin duda, quedan constituir un programa mínimo de todos los estudiantes; y, más aún, la base de lo que éstos planteamos a todo el país, como vía de avance y solución para el problema de la Universidad.

En primer lugar nos encontramos con las últimas medidas ministeriales. Estas no significan alternativa alguna a la Ley General de Educación, que ya desde su presentación a las Cortes el 14 de febrero de 1972, fue mayoritariamente reñudada, sino que es su concreción en los aspectos más clasistas y antipopulares despojándola a la vez de toda su demagógica presentación.

El nuevo proyecto sobre la selectividad, según el cual todo el coste de la enseñanza recaería sobre los estudiantes, es un claro ataque a éstos y al pueblo en general; tiende a impedir su acceso a la enseñanza y a la cultura, hecho que no oculta la demagogia sobre la "igualdad de oportunidades". Tratan de reestructurar a fondo la política educativa introduciendo nuevas medidas: nuevas barreras selectivas en el Bachillerato, selectividad en los primeros cursos, imposición de planes de estudios, falta de acceso directo de los estudiantes de Magisterio al cuerpo de EGB; dejando pendientes problemas como la gratuidad de la enseñanza general básica, la degradación de la enseñanza, la problemática laboral de los enseñantes y un largo etcétera.

No a la selectividad y retirada inmediata del proyecto de Ley son exigencias unánimes. Liga do a ellas, la inmediata provisionalidad de los planes de estudio y la formación de comisiones mixtas de estudiantes y profesores para elaborar una alternativa a los mismos.

En cada lucha, en cada planteamiento de carácter reivindicativo, aparece hoy con fuerza la exigencia, la necesidad de auténtica y real Autonomía y Gestión democrática de la Universidad; luchando, ya hoy, por imponer una intervención en Juntas, Claustros y otros órganos de funcionamiento y gestión de los centros. Autonomía y gestión son, indudablemente, cuestiones básicas, elementales y previas a la solución de los problemas de fondo que hoy aquejan a la institución universitaria.

A todo esto hay que añadir las cuestiones que la pervivencia de un régimen fascista nos impone. Este es un terreno de lucha fundamental y cotidiano, de exigencia constante. Oponerse a las sanciones, expedientes, detenciones y a los cierres de las universidades. Exigir la retirada de la policía de los centros de estudio. Por este camino tiene que avanzar el movimiento, en torno a estos objetivos tiene que conquistar el mayor número de aliados posibles.

Plantear, finalmente, la exigencia de una amplia amnistía universitaria y la conquista de las libertades democráticas en la Universidad, imponiendo ya hoy, el levantamiento de sanciones, el derecho a asamblea, la libertad de expresión, la inmunidad de los representantes, etc.

Esta es la planificación en nuestro terreno concreto de la aspiración general de todo nuestro pueblo.

Conjunto de puntos que señalar el camino por el que avanzar; solución mínima, urgente, indispensable a la situación creada en la Universidad.

La R.G.U. propone a todos los estudiantes la discusión de estos puntos programáticos y su proyección fuera de la Universidad. Que todos los estudiantes los discutan y se organicen en torno a la lucha por los mismos; entendiendo que sólo la participación de todos los estudiantes organizados de la forma más democrática y representativa posible puede ser garantía de triunfo y perspectiva de avance.

A su vez la R.G.U. propone la discusión y aprobación del lanzamiento de una ofensiva contra el Proyecto de Ley de Selectividad, ofensiva en la que tendrían que

participar todos los sectores directamente afectados y en el marco de la cual tuviera lugar la huelga general de la enseñanza.

Llamamos a todos los estudiantes, a todos los sectores de la enseñanza a emplazar públicamente al Ministerio para el día 8 de Mayo en torno a la retirada del proyecto de Ley; planteando en caso negativo la huelga para el día 9 de Mayo.

Proponemos también una semana de discusión en todas las universidades de los problemas aquí planteados; una semana de auténtico debate en torno al problema de la selectividad, del papel de la Universidad, de los problemas de la enseñanza, de la realidad, objetivos y proyección social del movimiento estudiantil. Entendiéndola como una forma de clarificar las cuestiones hasta aquí planteadas y de preparar y organizar entre todos los estudiantes la huelga general de la enseñanza.

Por la retirada del proyecto de ley de selectividad APERTURA DE UN DEBATE PUBLICO EN TORNO AL PROBLEMA DE LA SELECTIVIDAD

REUNION GENERAL DE UNIVERSIDADES

12, 13, 14 de abril

Hay que hacer constar que este comunicado no ha sido suscrito por las delegaciones de San Sebastián y Bilbao, y un miembro de la de Valencia; comprometiéndose, sin embargo, a apoyar e impulsar la huelga general de la enseñanza del día 9 de Mayo.

La Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya ha celebrat la X^a reunió plenària i ha acordat de difondre àmpliament aquest Comunicat per tal que sigui conegut i discutit per tots els sectors socials i d'opinió que d'una manera o altra se senten compromesos en la lluita de convergència unitària pel restabliment de les llibertats polítiques i nacionals de Catalunya. Aquesta convergència ha estat definida pels quatre punts programàtics aprovats a la 1ª Sessió de l'Assemblea de Catalunya del 7 de novembre de 1971:

1. La consecució de l'Amnistia general pels presos i exiliats polítics.
2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i drets de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
3. El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut d'Autonomia del 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

La Comissió Permanent ha examinat autocríticament la seva activitat durant el darrer període i ha aprovat diverses mesures de manera que aquesta reunió constitueixi un nou punt de partida per al reforçament de la seva tasca unitària.

També ha examinat la situació política i ha constatat que s'està fent una progressiva extensió de les lluites populars i que al mateix temps sorgeixen nous elements de crisi per al règim franquista.

La Comissió Permanent ha recollit amb atenció i entusiasme les informacions que donen constància dels avenços democràtics del poble de Portugal en el procés de liquidació del salazarisme i del colonialisme. Per això, saluda al poble germà, l'exemple del qual esdevé un ajut inestimable a les nostres lluites, i demana un esforç per assolir una major relació de l'Assemblea de Catalunya amb el poble portugués.

La Comissió Permanent ratifica un cop més que l'única sortida de la situació actual és la ruptura democràtica enfront de qualsevol pretensió evolucionista i entén que qualsevol obertura atorgada és una obertura aconseguida per les pressions populars i que ha de ser utilitzada per continuar la lluita en condicions més favorables.

L'extensió de la influència unitària de l'Assemblea de Catalunya i els canvis que es produeixen en la situació política, aconsellen intensificar la preparació política i organitzativa de la II^a Sessió Plenària.

Amb aquesta finalitat, la Comissió Permanent recomana que en el curs de la preparació es vagin verificant tres línies generals d'actuació:

1. Descentralització geogràfica i sectorial de l'Assemblea de Catalunya de manera que aquesta s'obri a les iniciatives de la base. Aquesta descentralització haurà de facilitar

un lligam més estret amb les masses i permetrà accions obertes, vinculades a problemes concrets.

2. Al mateix temps, perfeccionament de les estructures de coordinació amb la constitució de noves assemblees comarcals, intercomarcals, sectorials o intersectorials, amb el reforçament de l'organicitat del Secretariat de la Comissió Permanent i de la representativitat de la mateixa, i amb la creació de totes les Comissions de treball que siguin necessàries.
3. Inserir en les lluites i les reivindicacions sectorials o parcials en la lluita per la consecució de les llibertats polítiques i nacionals de Catalunya, sense treure-les del marc que els és propi, i servint-se'n com a mitjà per a estendre l'acció unitària convergent.

La Comissió Permanent proposa d'intensificar la mobilització i la lluita al voltant dels cinc objectius següents:

- a. Per l'Amnistia general de tots els presos polítics, exiliats i repressaliats; contra l'actual sistema penitenciari inhumà i repressiu; contra la pena de mort; per la dissolució de la brigada político-social; per la consecució de la immediata llibertat de Lluís Me Xirinachs.
- b. Pel reconeixement del dret a l'ús oficial del català i per l'aplicació pràctica immediata d'aquest dret.
- c. Contra la corrupció i per una Administració democràtica i autònoma.
- d. Contra l'alça abusiva dels preus i l'encariment del cost de la vida.
- e. Per la millora de les condicions d'estudi, contra la selectivitat, en el camí de la consecució d'un ensenyament al servei del poble.

Aquests cinc objectius, oberts a totes les iniciatives i amb el suport d'una àmplia participació de masses, poden portar a la realització d'accions generals conjuntes amb grans possibilitats de coordinació quan l'amplària del moviment en plantegi la necessitat.

La Comissió Permanent insisteix en la necessitat d'emmarcar tot el treball polític organitzatiu i de lluita en la perspectiva de la preparació de la II^a Sessió Plenària de l'Assemblea de Catalunya, dins la base d'acord que representen els quatre punts programàtics de la mateixa Assemblea.

Catalunya, maig 1974

La constitució del govern Arias després de la mort de Carrero Blanco va anar acompanyada d'una onada d'especulacions i interpretacions diverses sobre l'orientació de la política futura del règim. La declaració programàtica del nou equip ministerial parlava d'obertura, de participació i d'associacions polítiques, però, de primer i sobretot, de manteniment de l'ordre. Això, que en una situació democràtica té un sentit precís i concret, dit per un govern franquista és un eufemisme per a afirmar la intensificació de la repressió i de la violència institucionals.

La declaració implica moltes contradiccions, sobretot la de voler reagrupar entorn del govern les "famílies" en què el règim s'està descomposant: per una banda vol atreure's o neutralitzar els partidaris de més o menys bona fe d'una obertura i d'una altra banda vol mantenir al seu costat els ultres. L'operació és difícil tota vegada que els partidaris de l'obertura no ho són simplement perquè sí, sinó perquè el volum i les activitats de l'oposició i, en certa manera, llur propi interès, els fan adonar que ja no és possible de mantenir les formes feixistes de poder, que cal, si més no, adornar el règim amb una aparença de liberalitat. Això fa molt complicat, si no impossible, tornar a amalgamar els ultres i els partidaris de l'obertura, vistos aquests com a fenomen polític.

Ben poques setmanes han bastat per a destruir les il·lusions que la declaració ministerial va poder desvetllar en determinats sectors. Dos fets sobresortints, entre els molts que es produeixen, han posat en relleu l'essència feixista del règim i del govern:

L'execució de Puig Antich a garrot vil ha estat un vil atemptat contra la més estricta justícia. El jove militant del MIL no va tenir més remei que defensar-se contra el grup de policies que el van ficar en una entrada per a rebentar-lo a cops. La condemna a mort, fou ella mateixa manifestament antijurídica perquè Puig Antich va actuar en defensa pròpia en un altercat tumultuari, figura jurídica que no es va voler prendre en consideració com tampoc no es va fer l'autòpsia ni la indispensable prova balística. La condemna i l'execució responen a la naturalesa feixista del règim i del govern que així satisfan els ultres i embruten de sang els nous ministres, al mateix temps que donen carta blanca a la policia per a continuar amb les tortures i amb les seves provocacions constants.

L'altre esdeveniment ha estat l'intent de repressió contra el bisbe de Bilbao, monsenyor Añoveros, la detenció domiciliària i la pretensió d'expulsar-lo del país, per una pastoral en la que, de fet, no es diu res que no vingui dient l'Església catòlica d'un temps ençà a favor dels drets de l'home i de les comunitats humanes, per bé que referits aquest cop a una situació i a un lloc concrets.

Davant d'aquests dos fets, els qui van creure més o menys en les promeses de la declaració governamental es deuen haver preguntat: És això l'obertura? Abans, però, de respondre, ens sembla necessari d'afirmar que el govern ha resultat perdedor en els dos casos.

En el primer, el govern, certament, ha pogut matar, però no impunement. Mai no s'havia produït una protesta tan àmplia i sostinguda de manifestacions arreu del territori de l'Estat. Mai no havia pres part a la protesta una tan extensa gamma de sectors socials i d'opinió. L'execució de Puig Antich ha desfermat una acció ciutadana de gran abast per l'abolició de la pena de mort, que cal continuar. No tornarem la vida a Puig Antich, però podem aconseguir que els crims premeditats del règim i del govern no tornin a produir-se.

En el segon cas, la solidaritat amb el bisbe de Bilbao ha anat molt més enllà de l'Església i de les associacions catòliques de tot el país. Rics i pobres, creients i no creients, han coincidit a manifestar llur aprovació de les frases de l'homilia que expressen els afanys més generals de la societat: drets de reunió, d'expressió i d'associació i dret dels pobles al conreu de la llengua i la cultura vernacles, a no ésser discriminats, a poder decidir les qüestions que els són pròpies, en una paraula -precisem nosaltres- a poder decidir de llurs destins. Aproveu la proposta de monsenyor Martí Alanís, publicada a "Església d'Urgell", en què, referint-se a l'esmentada homilia, planteja: "Ara que s'ha obert un diàleg nacional sobre el tema, l'hauriem d'aprofitar".

Els dos casos demostren a bastament -i ara responem a la pregunta de més amunt- que dins del règim no hi ha cap possibilitat raonable de canvi, d'obertura, d'evolució. Els qui, confiant potser en aquesta possibilitat, es van prestar a donar al govern un semblant evolucionista es troben ara tacats de sang i en unes condicions que, en la pràctica, els converteixen en ultres. Es rumoreja la dimissió d'alguns ministres. Però en tot cas, en el règim, ni per a dimitir no hi ha llibertat. A partir de la situació present, no hi ha cap evolució possible. L'obertura no es pot conciliar amb la repressió dels drets més elementals dels homes i de les nacions.

En realitat el règim ja ha estat desnonat per la societat que encara regeix. Amb qui i amb què no està el règim en contradicció? Els obrers lluiten; en cap país del món no hi ha actualment tantes vagues i accions obreres i d'empleats un dia i un altre dia. Al camp, la protesta s'està covant amb esclats reveladors com els dels lleterers i els ramaders entre d'altres. Estudiants i catedràtics, mestres i professors es baten en continu conflicte amb el Ministeri d'Educació a la Universitat i altres centres d'ensenyament, contra les mesures del govern i les intervencions de la policia. Es repeteixen als hospitals les accions de protesta dels treballadors de la sanitat. Els científics han d'abandonar els centres d'investigació per a manifestar-se contra la deixadesa del govern. Els col·legis professionals s'enfronten amb el Govern en defensa de llur independència, demanant l'amnistia i l'abolició de la pena de mort, la dissolució del Tribu-

nal d'Ordre Públic i els drets més elementals de l'home. I mentre les Cambres de Comerç i d'Indústria reclamen una orientació econòmica nova i europea, el Govern es guanya cada cop més la repulsa dels pobles del món i la condemna ferma del Parlament europeu.

El poder feixista dictatorial està en conflicte amb tot. I aquest conflicte no farà més que agreujar-se davant l'amenaça i la ja realitat de la crisi econòmica que es presenta, prenyada d'interrogants. Les primeres mesures amb les consegüents puges de preus han provocat un descontentament general i la protesta de sectors econòmics importants. Els pescadors, els armadors de la marina mercant i els taxistes barcelonins han demostrat que la protesta activa i resoluta pot fer canviar les resolucions governamentals. També els treballadors obtenen amb llur lluita salaris que ultrapassen els percentatges oficials.

El règim és manifestament incapaç i cada dia més impotent i la solució no està en prendre més mesures repressives i en augmentar el nombre i l'armament de la policia. Efectivament, les presons s'emplenen de presos polítics i socials. En el que va d'any s'han presentat més de 700 expedients als dos jutjats del Tribunal d'Ordre Públic. Es pot fer condemnar a vint anys de presó els treballadors acusats de constituir la Coordinadora General de Comissions Obreres i d'altres obrers i empleats, pagesos, estudiants, professionals i intel·lectuals. Un altre consell de guerra demana ara quatre penes de mort contra uns militants del FRAP. Però això no resol els conflictes, més aviat els agreuja.

L'acció del Govern és perillosa, és un factor de desordre i de desorientació. Tancats a qualsevol evolució real, quan tota la societat està exigint llibertat i quan la crisi econòmica encara fa més imprescindible el dret de tots els ciutadans i estaments d'opinar públicament, l'actitud del Govern i del règim són una amenaça constant d'aventures i avatars que poden tenir greus conseqüències que el poble no desitja. L'actitud repressiva del Govern obliga tots els partidaris d'una autèntica convivència ciutadana a unir-se contra els mals tractes als detinguts i pel seu alliberament immediat, per l'amnistia general per a tots els presos i exiliats polítics i socials i per l'abolició de la pena de mort. I més enllà, per una solució democràtica de tots els problemes plantejats.

La Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya s'adreça a tots els catalans, de tots els sectors d'opinió i de tots els estaments socials: No trobeu que ha arribat l'hora que ens posem tots d'acord i que, d'acord amb els altres pobles de l'Estat espanyol, ens proposem de canviar aquest estat de coses? No creieu que és hora d'encetar una nova etapa en la vida política del país amb l'autèntica participació de tot el poble? Sí, és hora d'emprendre tots un diàleg franc, obert, civilitzat, en recerca de les millors condicions per a establir un règim de llibertat. Estem en una situació crítica en què l'apatia o la coniança en una solució evolutiva a llarg terme pot tenir males conseqüències per a tots plegats.

Si l'actitud governamental arriba a enervar els estaments més acomodats, si l'Església la considera ja intolerable, què no serà amb els sectors de la població més discriminats econòmicament i políticament, contra els quals cau més especialment la repressió? Enfront de la política del règim, causa cop més cega i incoherent, sí, és hora de cercar i trobar solucions.

La Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, integrada per Esquerra Republicana de Catalunya, Front Nacional de Catalunya, Moviment Socialista de Catalunya, Partit Carlí Català, Partit Popular de Catalunya, Partit Socialista Unificat de Catalunya i Unió Democràtica de Catalunya, té elaborat i presenta el programa següent:

1. Llibertats democràtiques sense excepció.
2. Amnistia general.
3. Llibertat sindical.
4. Dret de vaga.
5. Mesures que millorin les condicions de vida dels treballadors.
6. Restabliment de l'Estatut autonòmic del 1932 com a marc per avançar cap a l'exercici complet del dret d'autodeterminació pel poble de Catalunya.
7. Corts Constituents, elegides per sufragi universal, que configurin les futures institucions polítiques de l'Estat espanyol.

En presentar el seu programa d'alternativa democràtica, la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya ho fa oberta al diàleg, disposada a escoltar totes les opinions, guiada per la gran aspiració d'arribar a una entesa general sense vets, que coordini l'acció del poble de Catalunya i de tots els pobles de l'Estat espanyol, tendent a donar la paraula al poble, única font de poder legítim, per a establir un règim basat en les llibertats polítiques i nacionals.

Catalunya, Abril del 1974

